

सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टका झूटा शिक्षाहरू - ३

डेविड क्लाउड

झूटा शिक्षा #३: प्राण स्वाप (soul-sleep)

सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्ट मण्डलीले यो सिकाउँछ कि मृतकहरू न ता स्वर्ग जान्छन् न नरक जान्छन् तर बौरिउठाइको दिनसम्म तिनीहरूका प्राणहरू चिहानभित्र अचेत अवस्थामा सुतिरहन्छन् ।

"मरेको हुनु भनेको स्वर्ग जानु होइन; नरक जानु होइन; पर्गोटरी जानु होइन । अँ, मरेको हुनु भनेको कतै जानु होइन । यसको मतलब केवल जीवनको अन्त हुनु हो । ...मृत्यु भनेको जीवन रोकिनु हो, जीवनरहित हुनु हो, जीवनको ठीक विपरितमा हुनु हो । ... ऊ अब जिइरहेको छैन; उसको शरीर जिइरहेको छैन; उसको प्राण जिइरहेको छैन; उसको आत्मा जिइरहेको छैन; उसको मन जिइरहेको छैन । विचार-शक्ति अन्त हुन्छ, चेतना अन्त हुन्छ, समझ-शक्ति अन्त हुन्छ, ज्ञान अन्त हुन्छ, विचार अन्त हुन्छ" (When A Man Dies, p. 20) ।

एड्भेन्टिस्टवादले यो सिकाउँछ कि शरीर र प्राण मृत्युको घडीमा अलग-अलग हुन सक्ने तत्त्वहरू होइनन् ।

"शरीर मरेर सुत्न जाँदा मान्छेको प्राण उसको सट्टा छुट्टै, चेतनशील भागको रूपमा रहिरहन्छ भन्ने अर्थमा कतै प्रस्तुत छैन... मान्छेको प्राण उसको साससँगै आउँछ; उसको साससँगै जान्छ । ... शरीरबिना त्यो कुनै काम वा शक्तिमा प्रकट हुन वा क्रियाशील हुन सक्दैन, शरीरबिना त्यसको कुनै अस्तित्व नै छैन..." (When A Man Dies, pp. 32,33) ।

आत्माचाहिँ सास हो भनेर उनीहरू सिकाउँछन् ।

"...अय्युब २७:३ लाई ध्यान दिनुहोस्: 'मेरो शरीरमा प्राण रहुञ्जेल, र परमेश्वरको सास [आत्मा] मेरो नाकमा रहुञ्जेल ।' फेरि यहाँ आत्मालाई 'सास' भनी रूपान्तर गर्न सकिन्छ भन्ने कुरा पाउँदछौं । पवित्र शास्त्रमा यी दुई शब्दहरू प्रायः साटासाट गर्न सकिने गरी प्रयोग भएका छन् । ... अब सुनुहोस् । 'र तिनको नाकमा जीवनको सास फुकिदिनुभयो, र मानिस जीवित प्राणी भए ।' परमेश्वरले मानिसलाई सट्टा जिउँदो प्राण दिनुभयो भनेर हामीलाई पवित्र शास्त्रमा कतै बताइएको छैन । जीवनको साससित शरीरको मिलन भयो र फलस्वरूप मानिस जीवित प्राणी भएको हो । ...यो स्पष्ट छ कि मानिसले परमेश्वरबाट पाएको र उसको मृत्यु हुँदा परमेश्वरकहाँ फर्की जाने आत्माचाहिँ परमेश्वरले उसको नाकभित्र राख्नुभएकै कुरा हो । ...जब ऊ मर्छ तब ती दुई छुट्टिन्छन् । माटो भूमिमा फर्की जान्छ । सास, अथवा जीवनको झिल्कोचाहिँ, सो दिनुहुने परमेश्वरकहाँ फर्केर जान्छ, चाहे त्यो पवित्र जनको होस् वा पापीको । जिउँदो, भावनाशील, गतिशील प्राण कतै जाँदैन । त्यो केवल एक चेतनशील तत्त्व हुन छाड्छ जबसम्म बौरिउठाइको बिहान हुँदैन जुनबेला शरीर र जीवनको सासको पुनर्मिलन हुँदछ । यो नै विशुद्ध र सरल पवित्र शास्त्र हो !" (Planet in Rebellion, pp. 320-323)

बाइबलले के भन्दछ?

१) पवित्रशास्त्रमा "प्राण" भन्ने शब्द विभिन्न अर्थमा प्रयोग भएको छ । कहिलेकाहिँ यसले सम्पूर्ण मान्छेलाई जनाउँछ । तर धेरैपटक यसले मृत्युपछि शरीरभन्दा छुट्टै अस्तित्वमा रहने मानिसको सट्टा चेतनशील, अभौतिक भागलाई जनाउँछ । बाइबलका शब्दलाई तिनलाई भेटिने प्रसङ्गबाट परिभाषित गरिनु आवश्यक छ ।

पुरानो नियममा प्राणलाई मानिसको अभौतिक, चेतनशील भागको रूपमा प्रस्तुत गरिएको छ भन्ने उदाहरणस्वरूप उत्पत्ति ३५:१८ र १ राजा १७:२१-२२ लाई लिन सकिन्छ । उत्पत्ति ३५ मा राहेलको मृत्युको उल्लेख भएको छ, र हामीलाई यो बताइएको छ कि जब उनी मरिन् उनको प्राणले बिदा लिए । "तिनको प्राण जाने बेलामा (किनभने तिनी मर्न लागिन्) ..." १ राजा १७ मा एकजना ठीटा मरेर पनि रलियाको माध्यमद्वारा फेरि बौराइए । बाइबलले स्पष्टै भन्छ कि उनको प्राण बिदा भएर फेरि फर्की आयो: "...हे परमप्रभु मेरा परमेश्वर, फेरि यस बालकको जीवन [प्राण, soul] यसमा फर्कोस् । परमप्रभुले रलियाको पुकार सुन्नुभयो, र त्यसमा जीवन [प्राण, soul] फर्क्यो र त्यो बाँच्यो ।" यो प्रस्ट छ, प्राण र मृत्युका बारेमा रलियाको धारणा एड्भेन्टिस्टहरूको जस्तै थिएन ।

नयाँ नियममा पनि "प्राण" भन्ने शब्द मानिसको शरीरभन्दा छुट्टै आत्मिक भागलाई जनाउन प्रयोग भएको छ । "... अब शान्तिका परमेश्वर आफैले तिमीहरूलाई पूरा रीतिले पवित्र पारेका होऊन्; अनि तिमीहरूका सम्पूर्ण आत्मा, प्राण र शरीर हाम्रा प्रभु येशू ख्रीष्टको आगमनसम्म दोषरहित अवस्थामा सुरक्षित राखिएका होऊन्" (१ थेस्सलोनिकी ५:२३) । मानिस तीन-खण्डे प्राणी हो भनेर यहाँ हामीलाई बताइएको छ । पावलले मानिस भनेकै प्राण हो भन्दैनन्; बरु उसँग प्राण हुन्छ भनेर भन्छन् ।

२) पवित्रशास्त्रमा "आत्मा" भन्ने शब्द पनि विभिन्न अर्थमा प्रयोग भएको छ । "प्राण" भन्ने शब्द सम्पूर्ण मान्छेलाई जनाउन सधैं प्रयोग नगरिएर बरु धेरैपटक मानिसको अभौतिक भागलाई जनाउन प्रयोग गरिएजस्तै, "आत्मा" भन्ने शब्द पनि सधैं सास भन्ने अर्थमा प्रयोग गरिएको छैन । आत्मा धेरैपटक मानिसको चेतनशील, अभौतिक भागलाई जनाउन प्रयोग गरिएको छ जुन भाग उसको शरीरभन्दा छुट्टै हुन्छ र मृत्युको घडीमा शरीरदेखि अलग्गिन्छ ।

यस अर्थमा "आत्मा" भन्ने शब्द "हृदय" भन्ने शब्दसित साटासाट गर्न मिल्ने गरी उत्पत्ति ४५:२६-२७ मा प्रयोग गरिएको छ । "यो कुरा सुनेर तिनको हृदय-गति नै रोकियो [heart fainted] किनकि तिनले उनीहरूको कुरा पत्याएनन् । तर उनीहरूलाई भनिपठाएका योसेफका सबै कुरा सुनेपछि र आफूलाई ल्याउन भनी योसेफले पठाएका गाडाहरू देखेपछि उनीहरूका बाबु याकूबको होश [आत्मा, spirit] फर्क्यो । " यो स्ट्रै छ कि यहाँ आत्मालाई सासको अर्थमा लिइएको छैन ! प्रस्थान ६:९ मा इस्राएलका सन्तानहरूलाई आत्माको नैराश्य [anguish of spirit] भएको कुरा उल्लेख छ । के उनीहरूको भएको नैराश्य सासको नैराश्य हो त ! यो त अनर्थ हो । पवित्रशास्त्रमा "आत्मा" भन्ने शब्द सासभन्दा बेग्लै कुरा हो भन्ने प्रस्ट छ । फेरि प्रस्थान ३५:२१ मा भेट हुने पालको निर्माणका लागि योगदान दिनेहरूको वर्णन यसरी गर्दछ, "जस-जसका हृदय प्रेरणाले भरिए र जसका मन [spirit] इच्छुक भए । " व्यवस्था २:३० यसको अर्को उदाहरण हो । यहाँ हामी परमेश्वरले राजा सीहोनका मन अर्थात् आत्मा [spirit] लाई कठोर बनाउनुभएको कुरा पढ्छौं । १ राजा २१:५ मा राजा आहाबको आत्मा दुःखित [sad spirit] भएको (नेपाली बाइबलमा, "तुस्केको") कुरा पढ्छौं । अवश्य नै कुनै पनि यी खण्डहरूमा आत्मा भनेको सास भनेर अर्थ लगाउन सकिन्न । आत्मा भनेको सास हो भन्ने सीमित अर्थ लगाउने सेभेन्थ-डे एड्भेन्टिस्टको शिक्षा बाइबलकै अर्थ विपरित छ ।

३) नयाँ नियमले मृत्यु भनेको आत्माले शरीरलाई छोडेर जानु हो भनेर स्पष्ट बयान गर्दछ । जब हामी नयाँ नियममा आइपुग्छौं, पुरानो नियमको अध्ययनपछि बाँकी हुन सक्ने कुनै पनि अनिश्चितताहरू पूर्ण प्रकाशको उज्यालोमा बिलारर जान्छ । नयाँ नियमभरि नै मृत्युको सम्बन्धमा सट्टै रकनासको शिक्षा पाइन्छ । यहाँ मृत्यु आत्माले शरीरलाई छोड्ने कार्यको रूपमा देखिन्छ । मृत्यु भनेको अलग हुनु हो, समाप्त हुनु होइन । (आदम र हव्वाले फल खाएकै दिन यही अर्थमा मरेका हुन् । उनीहरूको आत्मिक मृत्यु भएको हो । उनीहरू "पाप र अपराधहरूमा मरेका" हुन् । पछिबाट उनीहरू भौतिक रूपमा पनि मरे अनि प्राण शरीरदेखि अलग हुन गयो ।) मृत्युको शास्त्रसम्मत शिक्षा नयाँ नियमको युगभरि नै यही नै रहँदै आएको छ ।

मृत्यु भनेको आत्माले शरीरलाई छोडेर अर्कै चेतनशील अस्तित्वमा जानु हो भन्ने कुरा विश्वास गर्नका लागि नयाँ नियमले प्रदान गरेका आधारहरू यस प्रकार छन् ।

पहिलो, मर्ने त शरीर हो (याकूब २:२६) ।

दोस्रो, मृत्यु सट्टा छोडेर जाने कार्य हो भनेर पावलले गवाही दिएको छ । हेर्नुहोस्, २ कोरिन्थी ५:६-७; फिलिप्पी १:२३-२४; २ तिमोथी ४:६ ।

तेस्रो, क्रूसमा टाँगिएको कुकर्मिलाई येशूले दिनुभएको प्रतिज्ञाले मृत्यु भनेको छोडेर जाने कार्य हो भन्ने कुरा देखाउँछ । "अनि येशूले उसलाई भन्नुभयो: "म तिमीलाई साँच्चै भन्दछु, आज नै तिमी मसँग स्वर्गलोकमा हुनेछौ । " एड्भेन्टिस्टहरूको दाबी छ, यो पद ठीक प्रकारले अनुवाद भएको छैन । "आज नै" लाई "म तिमीलाई साँच्चै भन्दछु" को अगाडि राखिनुपर्छ अरे । कुनै पनि बाइबल अनुवाद यसरी गरिएको छैन । यो केवल कूटा एड्भेन्टिस्ट शिक्षासित मिलाउनका लागि यो खण्डलाई टेढामेढा पार्ने प्रयास मात्र हो । प्रभु येशू ख्रीष्टले त्यस पश्चात्तापी कुकर्मिलाई ऊ त्यही दिन उहाँसित स्वर्गलोकमा हुनेछ भनेर उसलाई प्रतिज्ञा गर्नुभएको हो ।

चौथो, लाजरस र धनी मानिसको बयानले मृत्यु भनेको बिदा हुने कार्य हो भनेर देखाउँछ । येशूले यस बयानमा व्यक्ति विशेषका नामहरू प्रयोग गर्नुभएकोबाट यो सट्टा दृष्टान्त मात्र नभई वास्तविक ऐतिहासिक घटना हो भन्ने प्रमाणित गर्दछ । प्रभुका दृष्टान्तहरूमा यस्ता विवरण पाइँदैनन् । अनि यदि यो सट्टा दृष्टान्त नै भएको भए तापनि यसले वास्तविक सत्यता नै सिकाएकै ठहरिन्थ्यो । "... त्यो माग्ने मर्न्यो, र स्वर्गदूतहरूद्वारा अब्राहामको काखमा पुर्‍याइयो; त्यो धनी मानिस पनि मर्न्यो, र गाडियो । अनि नरकमा भयानक पीडामा तडिपँदै त्यसले आफ्ना आँखा उठायो..." (लूका १६:२२-२३) । यस खण्डले मृत्युचाहिँ प्राणलाई कि स्वर्ग कि नरक पुर्‍याउने पृथ्वीबाटको बिदाइ हो भन्ने कुरा सिकाउँदछ ।

पाँचौं, मरेर गएका पवित्र जनहरू बौरिउठाइको घडी तथा बाँचेकाहरूको न्याप्चरको घडीमा ख्रीष्टसित स्वर्गबाट फेरि आउनेछन् । यस कुराले देखाउँछ कि मरेका पवित्र जनहरू उनीहरू मृत्यु हुँदा स्वर्ग जान्छन् । "किनकि येशू मर्नुभयो र बौरि उठनुभयो भनी हामी विश्वास गर्दछौं भने उसरी नै येशूमा सुतेकाहरू पनि परमेश्वरले उहाँको साथमा ल्याउनुहुनेछ" (१ थेस्सलोनिकी ४:१४) । बाइबलअनुसार, एड्भेन्टिस्टहरूको दाबीको बाबजुद, मृतकहरू चिहानभित्र सुतिरहेका छैनन् । बरु उनीहरू स्वर्गमा छन् र उनीहरू त्यहाँबाट येशूसँगै फेरि आउनेछन् !

छैटौं, यहूत्राले देखेका स्वर्गीय दर्शनहरूले [सङ्कष्टकालमा] मरेका पवित्र जनहरू उनीहरूको बौरिउठाइको दिन नआएसम्म र संसारमा हुने सङ्कष्टकालको अवधिभरि स्वर्गमा अवस्थित भएको देखाउँछ । प्रकाश ६:९-११ पढ्नुहोस् । यो अर्को अकाट्य गवाही हो कि मरेर गएका पवित्र जनहरू चिहानमा सुतिरहेका छैनन् तर पृथ्वीमा हुनेवाला ख्रीष्टको दोस्रो आगमनका लागि परखेर स्वर्गमा नै वास गरिरहेका छन् ।

सातौं, सट्टा पहाडमाथि प्रभु येशूको रूप परिवर्तन हुँदा मोशा र रलिया देखा पर्नाले मृतकहरूको मृत्यु भएपछि उनीहरू बौरि नउठेसम्म चेतनशील अवस्थामा रहेका हुन्छन् भन्ने कुरालाई प्रमाणित गर्दछ । लूका ९:२८-३३ । पत्रुस र अन्य प्रेरितहरूले भविष्यमा हुने हजार वर्षे राज्यको केवल एक दर्शनमात्र देखिरहेका थिएनन् भन्ने कुरा मोशा र रलिया उहाँको हुन लागिरहेको मृत्युका बारेमा प्रभुसित कुरा गरिरहेको तथ्यले पुष्टि गर्दछ । मोशा र रलिया मरिसकेका भए तापनि उक्त पहाडमाथि देखा परे र यरूशलेममा चाँडै हुन आउने घटनाका बारेमा कुराकानी गरे । मोशा र रलिया चिहानभित्र सुतिरहेका छैनन् भन्ने कुरा यसबाट छल्लै देखिन्छ ।

मान्छेको आत्मा र प्राण हुन्छ जुनचाहिँ मृत्युको घडीमा उसको शरीरलाई छोडेर कि स्वर्ग कि नरकमा सधैँका लागि बास गर्नलाई जाँदछ भन्ने कुरा नयाँ नियमको यस सर्वेक्षणबाट स्पष्ट बुझिन्छ । बाइबलले मृत्युलाई **दुवै** सुत्ने कार्य र बिदा हुने कार्य भनेर बयान गर्दछ । मृत्यु भनेको शरीर सुत्नु हो र आत्माचाहिँ बिदा भएर जाने कार्य हो ।

पुरानो नियममा समेत मृत्यु भनेको आत्माले शरीरलाई छोडेर जाने कार्य हो भनेर हामीलाई सिकाइएको छ । उत्पत्ति २५:८ मा "अब्राहाम ... मेरे [gave up the ghost], र आफ्ना मेरेका पिता-पुर्खाहरूसँग मिल्न गए । " उनी चिहानमा मिल्न गए भन्ने मात्र अर्थ यसको हुन सक्दैन, किनकि अब्राहामका पिता-पुर्खाहरू माम्रेमा गाडिएका थिएनन् । उनीहरू धेरै पर हरानमा गाडिएका थिए (उत्पत्ति ११:३१-३२) । उत्पत्ति ३५:१८ मा राहेलको प्राण उनको मृत्युको घडीमा बिदा भएको कुराको उल्लेख छ । १ राजा १७ मा विधवाको छोराको मृत्यु हुँदा उसको प्राणले छोडेर गएको कुरा छ (पद २१-२२) । परमेश्वरले मोशालाई गन्ती २७:१३ मा उनी आफ्ना मानिसहरूमा "मिल्न जाने" कुरा गर्नुभयो । यसको अर्थ मोशा चिहानमा सुतिरहनेछन् भन्ने हुन सक्दैन किनकि, पहिलो, मोशाका मानिसहरू उनी मेरेका उजाडस्थानमा गाडिएका थिएनन् । दोस्रो, मोशा शताब्दियौँ पछि येशूसँगै उहाँको रूप परिवर्तन हुँदा पहाडमाथि देखा परे र त्यस बेला उनी पूरै चेतनशील रूपमा प्रस्तुत थिए ।

पवित्रशास्त्रमा जहाँ हेरे पनि मृत्युको अर्थ चिहानभित्र अचेत अवस्थामा हुनु होइन भन्ने देखिन्छ । जुन खण्डहरूमा मृत्युलाई सुत्नुको संज्ञा दिइएको छ ती खण्डहरूले वास्तवमा कवितात्मक भाषा प्रयोग गर्दछन् । मृत्युको चर्चा गर्ने पुरानो नियमका कुनै कुनै खण्डहरूमा, विशेष गरी उपदेशकमा, त्यसलाई संसारको दृष्टिकोणबाट बताएको पाइन्छ । त्यस अर्थमा यो साँचो हो कि मेरेकाहरूले परमेश्वरलाई यस संसारमै प्रशंसा गर्दैनन् । उपदेशकको मूलधारा "सूर्य मुनि" को कुरा हो र त्यसले परमेश्वरको प्रकाशबिना जीवनलाई बुझ्न खोज्ने मान्छेको प्रयासको बयान गर्दछ ।

४) अमरताको शिक्षा नयाँ नियम नदिइरसम्म पूर्ण रूपमा प्रकट भइसकेको थिएन । १ तिमोथी १:१-१० पढ्नुहोस् । ख्रीष्ट आउनुभएपछि मात्र चिहानभन्दा पारी सम्बन्धीको शिक्षालाई पूर्ण प्रकाशमा ल्याइयो । त्यसैले हामीले नयाँ नियमलाई पुरानो नियमको प्रकाशमा अर्थ लाउने काम गर्नु हुँदैन बरु पुरानोलाई नयाँको प्रकाशमा अर्थ लाउनुपर्छ ।

थप नेपाली बाइबल अध्ययन सामग्रीका लागि www.wordoftruth.com.np मा हेर्नुहोला।
यस लेखको नेपाली रूपान्तरको सर्वाधिकार सुरक्षित प्रकाशकमा - © WordofTruth Publishing (2010)